

[Per Adolf Hagström.]

Fosterlandet.

Dig, Fosterland, vi egna vår varmaste sång!
Du fostrat våra fäder och närt, fast mången gång
Med endast bark från trädet, du egde dock ej mer;
Men sådant som du har det du beredvilligt ger.

Vi älska dina fjällar, de jättefästen grä,
Det blåa stål derinne och skogarne derpå,
Och dina gröna dalar med skugga under gren,
Ty der ha våra fäder bott, der hvila dess ben.

Och insjöns klara bölja och bäckens ystra språng,
Der våra fäder lekte som barn så mången gång,
Och dina väna bygder och dina tegar små:
Allt älska vi af hjertans grund och vörda också.

Här plöjde våra fäder med svett och hurtigt mod
Och värjde sina tegar med svärd och pil och lod:
Med svärdet invid sidan de förde tryggt sin plog
Och följde kungen troget, när mot ovån han drog.

Vi ha en gammal lära allt ifrån fädrens hand,
Den är: att frukta Herran samt älska Kung och Land;
Så gjorde våra fäder, så göra vi väl än.
Och finns väl någon lära, som är högre än den?

Dig, Fosterland, vi älska och skydda med vår arm,
För Dig vi gerna offra vår hjerteblood så varm:
Må aldrig trålar trampa på våra fäders graf
Och ej den frihet röfvas, som du kärleksfullt gaf.

V box 39: 1168

Vill Kungen ovän tukta, så följa vi hans bud,
Och, fast vi äro ringa, med oss är segrens Gud.
Han följde våra fäder, när desse oförskräckt
I striden följde Vasarne och Engelbrekt.

Må himlens Gud beskydda vårt dyra Fosterland
Och hålla våldets makter ifrån dess fria strand.
En bön till Gud för Kungen än höja svenska män:
Må han till Sveriges ära lefva länge än.

SKARA.

Tryckt hos J. P. PETTERSSON.

1858.